

Lieve mensen,

Inmiddels tuimelen de maatregelen aangaande het coronavirus over elkaar heen. Het virus verslaat vele mensenlevens en maakt velen matig tot ernstig ziek. Wat een impact heeft dit virus op onze samenleving, op gezinnen, op de vrije omgang met elkaar. Vrij plotseling worden ons vele vrijheden ontnomen: geen kerkdiensten meer en aanverwante kerkelijke activiteiten, niet zomaar even een glas drinken of iets eten op een terras enz. We worden beperkt in onze bewegingsvrijheid die we zo als normaal ervaren. Beperkt in onze sociale contacten, beperkt in onze normale bezigheden van werk tot een sportvereniging bezoeken. Ons leven zal zich nu een tijd grotendeels binnen de muren van onze woningen en vakantieverblijven afspelen. Veel landen hebben hun grenzen al dicht gegooid. Verstandig en wijs om te voorkomen dat de pandemie zich nog meer zal verspreiden. Het is wel even wennen...ik haalde deze morgen van schrijven wat boodschapjes bij de supermarkt: wat een lege schappen. Veel mensen droegen mondkapjes en handschoentjes om zich te beschermen. Lege straten, geen wandelende mensen, vervreemdend werkte dit op me in.

Eind januari arriveerde ik in Spanje om u als gemeente te dienen tot 21 juni. Een toch wel lange tijd voor een interim-predikant. Wat was het fijn en goed om weer bij u te zijn en te mogen dienen in de gemeente. Wat warm om jullie allemaal weer te ontmoeten. Helaas, gooit het coronavirus nu roet in het eten. In overleg met de kerkenraad heb ik besloten terug te keren naar Nederland, naar mijn eigen woonplaats omdat men verwacht dat deze noodtoestand wel enige tijd stand zal houden. Voor mij zou dat betekenen lange tijd alleen, geïsoleerd van anderen. Dat is verre van fijn en dus hoop ik vrijdag 20 maart terug te kunnen vliegen naar Nederland. Zodra het mogelijk is binnen de periode dat ik hier zou zijn, keer ik terug. Ik hoop op uw begrip hiervoor. Het was voor mij een moeilijk, emotioneel besluit. Het voelde een beetje als jullie in de steek laten....

Vanuit Emmen hoop ik u, waar nodig, pastoraal te ondersteunen via appjes en telefoontjes. Ik geef u mijn mobielnummer door, dat is 0646107772. U mag er gebruik van maken bij noodzaak.

We zijn, hoewel gescheiden, toch samen op weg naar Pasen. Lijdenstijd nu: Lijden aan de gebrokenheid, aan verdriet, aan pijn van mensen. Lijden aan angst en onzekerheid. Lijden aan inkomstenderving enz.. Er zijn vele soorten lijden waar wij mensen aan kunnen lijden. En toch zijn we op weg naar Pasen. Dat zouden we bijna vergeten door alle commotie rondom de pandemie. Op weg naar het feest van de opstanding uit de dood. Van dood naar leven. Van wanhoop naar hoop. Van duisternis naar licht. Van lijden naar verlossing. Hoop na wanhoop, leven na dood, licht na een inktzwarte duisternis. Licht dat aanstoot in donkere, onzekere, verwarrende tijden. Het vraagt van ons een houding die niet ontkenst wat er is, het treft ons immers allen. We lijden eronder en mee, we herkennen het gevoel: 'waar loopt dit op uit....'

En toch wordt het Pasen. Opstanding, licht! Jezus: Hij overwon de inktzwarte nacht van de dood. Jezus, het Licht van de wereld, ook in deze coronavirustijd. 'Als alles duister is, ontsteek dan een lichtend Licht, dat nooit meer dooft', zegt een Taizé-lijed. Zullen wij onze lichten ontsteken, aangestoken door het grote Licht. Het is dreigend donker om ons heen, dat we te midden hiervan lichtpuntjes mogen zijn in weerwil van onze eigen angsten, verwardheden, onzekerheden. De Heer is immers waarlijk opgestaan!

Gerry de Vries